

Shimon Peres, l'alternativa laborista a Israel

Els falcons amenaçats

Els laboristes poden tornar al poder a Israel

Entre els centenars de pancartes que portaven les 300.000 persones que desfilaron per Tel Aviv al setembre del 1982 en protesta per les matances de Sabra i Xatila, n'hi havia una que proclamava: «Beguin: el Líban serà la teua tomba.» I, efectivament, pocs dies abans de les eleccions del 23 de juliol, la invasió i l'ocupació de bona part del territori libanès sembla que constituïran la tomba, no ja de Beguin, però sí del seu partit, el *Likud*, i del seu successor Itzhak Shamir.

L'Alineament Laborista de Shimon Peres, el *Maaraj*, intentarà, a totes passades, que així siga. I, de moment, un dels pilars fonamentals de la campanya, el constitueix la promesa de la retirada, controlada

per les Nacions Unides, de les tropes israelianes de l'instable veí del nord. El nombre de morts i ferits, cada dia major, que s'hi produeixen, la impossibilitat a curt termini de sometre i pacificar (a la manera israeliana) el Líban, el desprestigi internacional que, a l'estat d'Israel, li procura la invasió i un cert cansament de la guerra, que comença a palpar-se per les seues ciutats, són raons de pes en les quals recolzar l'insòlitàment ampli moviment per la

pau, que comença a estendre's per les terres d'aquell estat.

I, encara més, el electors es troben abocats a una situació econòmica amb una inflació que supera els tres-cents per cent i el *Likud* ha perdut, mentrestant, el seu líder carismàtic Menahem Beguin.

Els pronòstics, en principi, són favorables al Partit Laborista. És simptomàtic que Hosni Mubarak, president d'Egipte, un país que després dels criticats acords de Camp David refredà les relacions amb Israel, a conseqüència precisament de la invasió del Líban, rebés recentment el presumible candidat al Ministeri d'Afers Exteriors d'un possible govern laborista, Aba Eban, i manifestàs l'esperança que «en la segona meitat de l'any s'arribaran a prendre iniciatives que descongelaran la situació».

El *Likud* és possible que intente alguna maniobra espectacular. Els comentaristes polítics israelians especulen amb la retirada de les tropes del Tsahal cap al sud, cap al riu Zaharani, o el bombardeig de les bases iraquianes de producció d'armes químiques. Més difícil serà, però, que un govern que en set anys ha canviat quatre vegades de programa econòmic —i de ministre— convinga l'electorat de la seua validesa en aquest terreny. A Tel Aviv membres del partit en el govern recorden insistentment com fa més de tres

anys, en les anteriors eleccions, i quan tothom considerava Peres com a favorit, sorprenentment, el *Likud* aconseguí mantenir-se en el poder. I volen creure que això succeirà també ara.

Però el partit de Shamir es troba en un dels punts més baixos de popularitat de la seua història, i a la seua dreta creix, i això en res no l'afavoreix, un inquietant moviment de radicalització, del qual poden ser símptomes, tant la xarxa terrorista —recentment descoberta— i en què s'han vist implicats alguns membres del partit, com l'ascens d'Ariel Sharon, un dels més durs «falcons» de la política israeliana, que, tenint pronosticats un cinc per cent de vots en les eleccions internes del partit, n'aconseguí, sorprenentment, el 42%.

La conjuntura internacional juga, finalment, a favor dels laboristes, o, almenys, de les solucions menys radicalment agressives contra el món àrab. Els acords de Camp David o la manca de suport explícit a la invasió del Líban, van ser tocs significatius d'atenció a un aliat que determinades esferes de Washington comencen a veure com a molest. I preocupa a Israel l'avanç del *lobby* palestinià, àrab en general, als corredors de la Cambra dels Representants nord-americana. Conjuguar l'estat d'Israel amb els règims més moderats de la nació àrab; aquest és l'intent. I a Egipte veurien amb bons ulls l'ascens del *Maaraj* al poder. A Riad, potsèr, també.

La pau, en qualsevol cas, no es decidirà en les eleccions del 23 de juliol, però el camí per a arribar-hi serà més pla o més accidentat segons les decisions dels imprevisibles votants.

Després de set anys d'ocupar el govern, el «*Likud*» pot perdre'l en les pròximes eleccions